

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie 3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

TELEFON Nr. 1414.

OGŁOSZENIA
oblicza się na wiersze milimetrowe. — Wiersz milimetry kosztuje 15 groszy. — Wiersz reklamowy 60 gr.

REDAKCJA I EKSPEDYCJA

znajduje się w Katowicach, ul. Św. Stanisława 4.

Nr. 123

Katowice, środa 28-go maja 1930.

Rok 29

Zakaz zgromadzeń i pochodów.

Gazeta Urzędowa Wojew. Śląskiego zamieszcza następujące rozporządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 24 maja 1930 r. o zakazie zgromadzeń i pochodów w sąsiedztwie gmachu Sejmu Śląskiego:

§ 1. W czasie sesji Sejmu Śląskiego zakazane są zgromadzenia pod gołęb niebem i pochody demonstracyjne na ulicach i placach, sąsiadujących z gmachem Sejmu Śląskiego w Katowicach, a mianowicie na obszarze zamkniętym ulicami: Sienkiewicza, Wojewódzka, Francuska i Powstańców, oraz na odcinkach wymienionych ulic, zamykających ten obszar.

Na wyjątki w poszczególnych wypadkach może zezwolić Dyrektor Policji w Katowicach.

§ 2. Osoby, biorące udział w zgromadzeniach i pochodach, zakazanych niniejszym rozporządzeniem, oraz osoby, wzywające do urzędzenia takich zgromadzeń i pochodów, będą karane w drodze administracyjnej grzywną do 60 zł., względnie na wypadek niemożności zapłacenia grzywny aresztem do dni sześciu, o ile czyn karygodny nie stanowi równocześnie innego przestępstwa, zagrożonego cięższą karą.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda Śląski:
(—) Dr. Grażyński.

Uroczystość polska na Śląsku Opolskim.

Bytom. W niedzielę odbyła się w Gliwicach uroczystość przejęcia przez Związek Polaków w Niemczech sali, wybudowanej przez Bank Ludowy w Gliwicach. Sala mieści się w gmachu, będącym własnością Banku Ludowego. Na uroczystości był obecny konsul gen. R. P. w Bytomiu p. Leon Malhomme. Przemówienie wygłosili dyrektorowie Banku Ludowego pp. Śliwka i Gadziński, oraz kierownik Związku Polaków p. Szczepaniak. Brak własnej sali na uroczystości dawał się odczuwać, utrudniając w wysokim stopniu normalny rozwój polskiego życia w Gliwicach mieście i powiecie, wynajmowanie zaś lokali od niemieckich właścicieli następczo niejednokrotnie wielkie trudności. (PAT.)

Nieudane demonstracje.

Warszawa. W związku z zapowiedzianym wiecem na pl. Kazimierza Wielkiego w niedzielę o godz. 11 rano poczęli zbierać się młodzi ludzie, którzy z powodu nadchodzącej burzy pochowali się po bramach. Około godziny 11.40 te same grupki z pl. Kazimierza Wielkiego poczęły posuwać się ulicą Wronią do ul. Chłodnej. O godz. 11.55 rozpoczął się wiec, na którym usiłował przemawiać nieznaną osobą. Wiek rozpedziła policja. O godz. 12.30 przy zbiegu ulic Pawiej i Smocznej zabrało się około 50 osób i padły okrzyki antypaństwowe. Na widok patrolu policyjnego zebrani rozbiegli się, rozrzucając kilkanaście ulotek. W innych częściach miasta panował spokój. (PAT.)

Prezydent Mościcki zwiedza województwo warszawskie.

Warszawa. W drugim dniu objazdu po ziemiach województwa warszawskiego p. Prezydent przybył do Obrębca, miejscowości, położonej nad granicą niemiecką. Godny uwagi był fakt, że tłumnie przybyli na powitanie Głowy Państwa koloniści niemieccy, a nawet przedstawiciele narodowości żydowskiej, której delegaci w przemówieniach swoich dziękowali za życzliwe traktowanie przez władze polskie ludności bez różnicy wyznania i narodowości. Przed opuszczeniem Obrębca p. Prezydent przyjął hołd dzieci ochronki i przedszkola.

O godzinie 10-tej rano Dostojny Gość przybył do Przasnysza, który zgotował p. Prezydentowi burzliwą owację. Nastąpiło powitanie p. Prezydenta przez starostę, duchowieństwo wszystkich wyznań, burmistrza miasta oraz przedstawicieli organizacji społecznych i t. d.

Z kolei p. Prezydent zaszczylił swą obecnością akademię w gmachu gimnazjum. W imieniu nauczycielstwa i młodzieży serdeczne przemówienie wygłosił ks. prałat Piekut, prezes Rady Szkolnej. Po akademii p. Prezydent obecny był na poświęceniu domu sportowego, ufundowanego kosztem ludności powiatu na pamiątkę 10-lecia niepodległości Polski.

Następnym etapem podróży P. Prezydenta było Chorzele, położone nie-

daleko granicy. Ludność miasta ze łzami w oczach witała pierwszego obywatela Rzeczypospolitej.

W żywiłowa manifestację zamieniło się przybycie p. Prezydenta do Janowa. Całe miasteczko przybrane kwieciami i zielenią. Po wysłuchaniu przemówień i odebraniu raportu organizacji przysposobienia wojskowego p. Prezydent obrzucony kwieciami pełnym przeszedł wśród szpaleru dzieci do przedszkola Związku Pracy Obywatelskiej Kobiet.

O godz. 14.30 p. Prezydent przybył do miasta Mławy. Przy bramie tryumfalnej na Rynku powitał Włodarza Państwa burmistrz Koszucki. Przeszedł wśród szpaleru organizacji społecznych, poczem p. Prezydent udał się do kościoła, gdzie wysłuchał uroczystego Te Deum. Gorący hołd złożył burmistrz Koszucki, wręczając Mu w dniu dla miasta uroczystym, w którym obchodzi 500-lecie swego istnienia dyplom obywatelstwa honorowego Mławy. W odpowiedzi wzruszony zabrał głos p. Prezydent, dziękując za tak drogą Jego sercu niespodziankę, tem droższą, że uczynioną dlań w mieście, które w młodzieńczych swych latach odwiedzał.

Po tej uroczystości p. Prezydent udał się do lokalu Stowarzyszenia Lutnia, gdzie przed gmachem złożył Mu hołd imieniem okolicznych ziemian prezes Lutni.

Naruszenie granicy polskiej przez Niemców.

Warszawa. Polska Agencja Telegraficzna donosi: W sobotę 24 bm. między godz. 22 a 23 polscy strażnicy graniczni na prawym brzegu Wisły naprzeciw miejscowości Opaleń, na odcinku placówki Rakowiec zostali napadnięci przez granicznych strażników niemieckich, którzy dali do nich kilkanaście strzałów. Wywiązała się obustronna strzelanina, w czasie której został ciężko raniony podkomisarz straży granicznej Liśkiewicz. Liśkiewicz oraz pozostałego przy nim komisarza Biedrzyńskiego patrol niemiecki uprowadził w kierunku Kwidzyna. Dotychczasowe dochodzenia a m. in. znalezione po stronie polskiej ślady krwi stwierdziły bezspornie, że Liśkiewicz został raniony po stronie polskiej i że chodzi zatem o wypadek naruszenia terytorjum polskiego.

Komisarz Liśkiewicz zmarł.

Toruń. W sprawie zajścia na odcinku Rakowiec, dalsze śledztwo wykazało, że Grenzpolizei przygotowała zasadzkę na patrol polskiej straży gra-

nicznej. Grenzpolizei strzelała z tyłu z dwóch stron do patrolu polskiego, wskutek czego patrol złożony z kilku ludzi, zmuszony był wycofać się z ostrzeliwanego miejsca. Komisarz Liśkiewicz został ranny na terytorjum polskim, czego dowodzi ślad krwi w odległości 1½ metra od granicy. Ciężko ranego komisarza wrzucono do auta, gdzie prawdopodobnie zmarł wskutek upływu krwi, a podkomisarz Biedrzyński przewieziony został do Elbląga, gdzie osadzono go w więzieniu.

Interwencja posła polskiego w Berlinie.

Berlin. Poseł Rzeczypospolitej w Berlinie p. Roman Knoll złożył w niemieckim urzędzie spraw zagranicznych energiczny protest w związku z zajściem pod Opaleniem. Wobec tego, że relacje niemieckie o przebiegu zajścia są sprzeczne z posiadanym przez stronę polską materiałem, poseł Knoll zaproponował przeprowadzenie wizji lokalnej przez specjalną komisję polsko-niemiecką. (PAT.)

Opozycja a rzeczywistość.

Odroczenie sesji sejm Rzeczypospolitej na dni trzydzieści, wywołało w stronnictwach opozycyjnych zdziwienie i oburzenie, które wyraziło się w znanej uchwale, powziętej przez tak zwany centrolew, a protestującej przeciwko odroczeniu. A jednak każdy polityk, liczący się z rzeczywistością, powinien był przewidywać tę możliwość.

Prasa opozycyjna zapowiadała przecież z góry, że podczas tej sesji prowadzić będzie nieublaganą walkę z rządem w celu ostatecznego obalenia rządu i marszałka Piłsudskiego. Ta walka była jedynym motywem, który powodował opozycję, gdy zażądała ona od Prezydenta Rzeczypospolitej w myśl konstytucji zwolania nadzwyczajnej sesji. Twierdzenie, jakoby powodowała ją troska o państwo i pragnienie obmyślenia środków zaradczych przeciwko wzrastającemu przesileniu gospodarczemu, było tylko frazesem, obliczonym na naiwność i brak krytycyzmu społeczeństwa.

Realnie rzecz biorąc, sprawa przedstawiała się bardzo jasno. Jeśli opozycja pragnęła szczerze szukać środków zaradczych przeciwko przesileniu gospodarczemu, w takim razie odsunąć powinna była rozgrywkę z rządem na dalszy plan i czas. Nikt nie może bowiem ludzi się, że pogodzenie tych dwóch kwestyj jest możliwe. Rozgrywka z rządem — to oratorskie popisy posłów opozycyjnych, krytyka przeważnie nierzeczowa rządu, uchwalenie wotum nieufności, dłuższe lub krótsze przesilenie rządowe, a wreszcie zamianowanie nowego rządu, z którym sejm znowu rozpocząłby ten sam taniec. Bo nie było chyba nikogo wśród posłów, który ludziłby się, że sejm zdoła doprowadzić marszałka Piłsudskiego do usunięcia się w zacisze domowe i do wypuszczenia ze swych rąk steru rządów. Do tego sejm nie ma ani moralnej, ani materialnej siły.

To jest rzeczywistość. Jeśli więc opozycja wbrew tej rzeczywistości oświadczyła z góry, że przedewszystkiem dążyć będzie podczas obecnej sesji do obalenia marszałka Piłsudskiego, to musiała zdawać sobie sprawę z tego, że celu tego nie osiągnie. W takim zaś razie także wiedziała, że nie będzie mogła pracować wraz z rządem nad poprawą położenia gospodarczego, że więc oświadczenia jej są pustymi frazesami, obliczonymi na tumanienie naiwnych.

Niejednokrotnie już dawniej opozycja dążyła do tak zwanej rozgrywki. Mimoto rząd, a właściwie marszałek Piłsudski dopuszczał ją do głosu i pozwałal na uwewnętrznianie tych usiłowań. Chciał on widocznie przekonać opozycję, że usiłowania jej są bezcelowe, bo ich się nie uleknie i przed niemi nie ustąpi, wiedząc, że opozycja nie jest w stanie wyłonić ze siebie czynników twórczych, będących w stanie prowadzić państwo w zdrowym kierunku, a nie pod kątem widzenia interesów partyjnych lub osobistych.

Ale położenie obecne jest zbyt poważne, by państwo mogło wytrzymać

